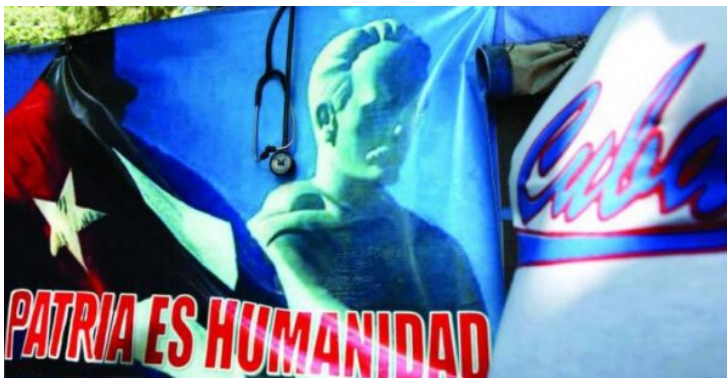

Fosterland är mänsklighet

Fosterland är mänsklighet

Den 17-19 mars stod Havannas universitet värd för IV International Colloquium Patria, som i år firade 20-årsjubileet av den multinationella nyhetskanalen teleSUR. Symposiet "Patria", med åtagandet att bland annat bygga nätverk som främjar det Globala Syd, väl medveten om att idéer bara kommer till liv när de åtföljs av kollektiv och permanent organisation. [Patria är spanska för hemland, fosterland].

En krönika av den kubanske journalisten Enrique Ubieta Gómez om symposiet "Patria", den kubanska internationella bokmässan, strömavbrotten och den kubanska känslan.

Trött men glad över att träffa kollegor från Vårt Amerika och andra delar av denna lilla planet som kallas Jorden, som samlas för att bygga nätverk av solidaritet, empati, för att rädda drömmar när lagerlokaler går upp i rök, i ett evenemang som kallas Patria ? Fosterland. Trött och glad, åter från bokmässan i Santa Clara, som var en oas av ljus och kunskap, där människor köpte böcker i stället för lampor för att lysa upp nätterna.

?Ta med ägg till mig?, sa en dam till sitt barnbarn, men den rundlagda flickan kom hem med en kasse böcker från Folkbiblioteket; och jazzmusikerna i baren Más allá, den kvinnliga gitarrorkestern i La Luna Naranja, trubadurerna i El Mejunje, décimasångare som drev med varandra, och till och med vi i Club del Poste, och jag som föreställde mig hur hela staden Santa Clara skulle vara utan strömavbrott. Men elnätet kraschade, och trots detta försvann inte glädjen, blandad med en dos hämndlystnad i staden. Det hände strax efter att jag hade omfamnat Dr Ricardo Carrillo, 20 år efter jag senast såg honom, mannen som välkomnade mig i Amazonas djungel i Venezuela, och som stannade där i tre år, ensam, en kubansk serietidningssuperhjälte för skrivande och tecknande. Just nu när [kubanska hälsovårdsexperten] internationalister som räddar liv är under attack. [Från USA som inför sanktioner mot personer som har med Kubas medicinska samarbeten att göra],

Jag återvände till Havanna för att dela värmen och mörkret, och stjärnorna, med de mina. Elteknikerna är nationalhjältar: likt flitiga myror utför de mirakel, och på söndagen var strömmen tillbaka igen. På måndagen öppnades det möte med kolleger som jag började min berättelse om idag, med över 400 delegater från 47 länder. Ingenting händer, eller jo, en hel del, men landet stannar inte upp och vi firar två decennier med teleSur, Tredje världens upproriska röst, dessa två stridsord som inte längre används. Och Al Mayadeen gillar sin fälla, precis som förra året, och jag faller i den igen: ett par glasögon med uppslukande teknik och tar mig till Gaza, jag går på dess gator, eller snarare på dess vallar, bland kollapsade byggnader och döda människor överallt. Jag hör barn som gråter. På ena sidan finns kusten, havet, och det gör mig illamående att tänka på att de skulle kunna flytta dess invånare, fördriva dem från deras eget land, som inte är Gaza, utan det ockuperade Palestina, för att bygga hotell och bostäder som skulle bebos av mördarna, usurpatorerna.

Min vän Guille Vilar sade att det inte räcker med fördömanden: vi måste sätta stopp, frysa livet på planeten, inga fler idrottsevenemang, festivaler, konserter, förrän folkmordet upphör. Jag känner mig skyldig. Men mitt i strömavbrott och mångfaldig

brist gör detta belägrade Kuba på något sätt motstånd, ger skydd och studiemöjligheter åt våra bröder från andra breddgrader, även åt palestinierna, och vi skämtar om våra egna svårigheter, uppfinner sätt att vara, att skratta och dansa, att drömma, och mot alla fientliga prognoser organiserar vi en elitserie i baseboll, deras degraderade, kidnappade och älskade nationalsport.

På den motsatta, hoppfulla sidan av denna historia visade Kinas ledande mediekonsortium upp sina futuristiska landvinningar inom artificiell intelligens, och för några sekunder reste vi till en annan planet, där mänsklig intelligens stod, och kommer att stå, i människans tjänst. Socialism eller barbari, det är frågan. Vietnameserna, de som i går hjältemodigt sköt ned B-52:or och helikoptrar, presenterade sammanfattningen av en dokumentärserie om vänskapen mellan det asiatiska landet och den karibiska ön, till vilken presentatörerna lade ett rop om historisk ömsesidighet: vi är också redo att ge vårt eget blod, våra känslor och vår intelligens för er. Detta var den känslomässiga översättningen av den unge vietnamesen som studerar medicin på Kuba. Och där, med kameran i högsta hugg, är han min bror från Bilbao, den outtröttlige och skarpsinnige José Manzaneda, som just har vunnit den rättsliga striden mot de fascister i Spanien som försökte sätta munkavle på honom.

Jag tog sedan en promenad och lämnade universitetet bakom mig, där symposiet ägde rum. Den rena, lite friska luften från en vinter som håller på att ta slut fyllde mina lungor. Ja, horisonten har aldrig varit så diffus, men den finns där, även om den ibland inte är synlig. Vi måste ro. Argumentera och ro. Älska och ro. Lita på och ro. Stödja den som står bredvid oss, den långsamma, den sjuka; men den sysslolösa, skurken, landsförrädaren, honom lämnar vi på stranden. Det är det det handlar om, *Patria* är namnet på seminariet och det skepp vi seglar i. Fosterland är mänsklighet.

Enrique Ubieta Gómez, (Kubansk essäist och journalist. Tidigare chef för den kulturella månadstidningen La Calle del Medio. Han är för närvarande chef för tidskriften Cuba Socialista.) CubaSí 250318 / cv

Enrique Ubieta Gómez

[Patria](#)

HÄV BLOCKADEN AV KUBA!

Bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Eller skicka ett bidrag till Stödfonden!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Bidrag till insamlingen ?Mediciner till Kuba?

PG 23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72

